

Cey-Bert Róbert Gyula:
„A Sólyom Harcosa a Tűzviharban”
c. regényéről röviden:

„Az 1980-as évek második felében életem legizgalmasabb, legmozgalmasabb időszakát éltem át a szovjetek elleni afganisztáni harcok és a délkelet-ázsiai dzsungelháborúk tűzviharában.

Rendkívül hasznos időszak volt, sokat tanultam, rájöttem, hogy a halál nagy tanítómester, istenhitre, életbölcsségre, az életben követendő fontossági sorrend megismerésére tanít.

Az élet és a halál jelentése minden időben az emberi lét legnehezebben megválaszolható kérdése volt, amely végül is elvezetett a természetfeletti erők, az ősök szellemei és az istenfogalom tudatosodásáig.

Az 1956-os magyar szabadságharc volt az első nagy tanítómesterem, örök időkre a szívembe égette az istenhit, a haza és a szabadság hármas értékrendjét. A budapesti harcok után 18 évesen menekülnöm kellett a kommunista megtorlás elől. Külföldre mentem, Ausztriában érettségiztem, Svájcban egyetemi diplomát szereztem, majd Genfben Kutatóintézetet alapítottam, amely kényelmes megélhetést és gyors vagyongyarapodást biztosított. A nyugati globalizálódó, pénzhajhászására irányuló nárcisszikus „carpe diem” életszemlélet megsemmisítéssel fenyegette 1956-os lélekerősítő értékrendemet. Ezt nem tűrhettem, elhagytam az értékvesztett Nyugat-Európát, átköltöztem álmaim keleti világába, Kelet-Ázsiába. Éreztem, hogy ott visszanyerhetem nyugaton megrendült lélek-egyensúlyomat. Hívott kelet, hívtak az ősi keleti szkíta-hun gyökerek, válaszoltam a hívására és egy új úton indultam el. Nem volt könnyű, Isten próbára tett, új tanulási folyamat kezdődött, a szabadság és a halál útján jártam.

Az élet-halál mezsgyéjén eljutottam a szovjet megszállók ellen küzdő afgán szabadságharc és a karenni- és karén dzsungelháború tűzviharába. A halál állandó kísérem lett, elfogadott, barátként mellém állt és életben maradtam. Továbbra is az élet-halál útján járva megismertem az Altáj hegység erdős rengetegeit és a titokzatos tibeti kolostorokat. Két csodálatos tanítómesterrel találkoztam, a bölcs Örkény táltossal és Tsering főlámával. A szkíta-hun ősökkel felépítendő lelki híd és a szkíta-hun utódnépekkel való szövetség megvalósításának a fontosságára hívták fel a figyelmemet. A délkelet-ázsiai gerillaháborúk tűzviharában értettem meg, hogy a környezetünkben támadásra készülő ellenséges erők elleni küzdelem sikere elsősorban a lelkünkben dől el, a lelkünkben kell először győzelmet aratni az előítéletek, rossz szokások és káros befolyások ellen.

Az 1956-os lelki értékrendemet a gerillaháborúk tűzvihara, az altáji és tibeti mestereim bölcs tanítása három újabb lelki értékkel gazdagította: a halállal kötött szövetség elfogadása, a szkíta-hun ősök feltétel nélküli tisztelete, a szkíta-hun utódnépekkel, türkökkel, törökökkel összekötő lelki híd felépítése és fenntartása. A Sólyom harcosa rendületlen hittel a szívében, szembe nézve a halállal sikeresen végig járta a küldetése útját.”

(Cey-Bert Róbert)